

Odmev iz Afrike

Avqust 1942-XX

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 lir. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 12 lir.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1. (Ček, številka 10.887.)

Ali pa: Roma (123), Via dell'Olmata 16. (Ček, št. 1/1496.)

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji letno
500 svetih maš.

Deli dobrote še dalje

Uslišane molitve na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske:

Prisrčno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo v zelo težki zadevi. Še nadalje se ji priporočam in pošiljam botrinski dar zamorčku.
Terezija H.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za več uslišanih prošenj in se ji še nadalje priporočam. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorski deklici.
I. B., Loka.

V zahvalo za uslišano prošnjo, po priprošnji služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske, pošiljam botrinski dar zamorski deklici, ki naj se krsti na ime Marija Terezija.
N. N., Ljubljana.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za zboljšanje zdravja in prosim objave v »Odmevu«.
K. R., L.

V zahvalo za večkratno uslišanje na priprošnje služabnice božje Marije Terezije pošiljam botrinski dar zamorčku. Služabnici božji se
B. F., Z.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno zdravje in prispevam misijonski dar.
M. F.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za prejeta pomoč v stiski in pošiljam botrinski dar zamorčku na ime Dominik.
D. K., Šmarje.

Javno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo srečne vrnitve in se ji še nadalje priporočam njenemu varstvu.
M. J., Loški potok.

Devica milostljiva

Najlepši praznik v avgustu je praznik Marijinega vnebovzetja ali Veliki Šmaren. Največji in najlepši je zato, ker spominja na svetost in vzvišenost božje Matere, ko je bila kronana v nebesih. Seveda je med njo in med nami velika razdalja, vendar nam nekaj na njej vzbuja zaupanje in nas vedno iznova vleče k njej: to je misel, da je Marija zelo dobra in milostljiva in da hoče vedno le dobrote deliti, ne da bi štela ali tehtala ali zahtevala povračilo.

Sv. pismo kaj malo piše o Mariji, naši nebeški Materi, toda že iz tega, kar je pisano, odseva njena dobrotljivost. Pomislimo na njen obisk pri teti Elizabeti, ko je toliko sreče prinesla k hiši. Mislimo na svatbo v Kani, kjer je znala tako neopaženo pripraviti svatom veselje. Iz zgodovine vemo, kako so bili razni ustanovitelji redov goreči častilci Marijini. Saj so po njej prejeli misel, kako obnoviti svet s tem, da ljudje najprej vsak samega sebe posveté. Tako se jim je posrečilo, da so vzgojili ljudi k pravi kulturi in k velikim značajem, ko so poprej bili globoko v barbarstvo zakopani.

Pripoveduje se o nekem papežu, ki je hotel nekega dečka poplačati za neko uslugo. Postavil je predenj skrinjico, napolnjeno z zlatniki, in mu rekel: »Glej, tvoj oče je reven. Posezi v skrinjico, in kolikor zlata boš zagrabil, toliko bo tvojega.« Deček je bil zelo vesel. Ze je hotel zagrabit, vedoč, da bo sedaj domače revščine konec. Pa se je premislil, pogledal papeža in zaprosil: »Sveti oče, ti stori to namesto mene, ker ti imaš večje roke.«

Podobno storimo tudi mi, kadar se Mariji priporočamo. Mi jo prosimo, naj nam ona deli iz božje zakladnice, ker ona bo izprosila mnogo več, ko mi sami. Zato pa ta mesec prosimo božjo Mater tudi za zamorce v Afriki, da bo tudi zanje dvigala zaklade nebeških milosti in nagnila božje usmiljenje, da se bodo afriški pogani izpreobrnili. Ker 150 milijonov teh še nič ne vé o Mariji, kako je bila v nebo vzeta in kako je sedaj ona v nebesih naša dobra Mati. Po Mariji smo prejeli Odrešenika; Jezus pa ničesar bolj ne želi, ko da bi se vsi ljudje zveličali in prišli v nebesa.

Tomaz F.

V Kristusovem miru

Piše p. Fragnier C. S. Sp., Nkol Avolo, Yaunde.

Še vedno vlada pri nas mir Kristusov. V edinosti in v duhu s sv. očetom se daruje pri nas daritev sv. maše za trpeče ude sv. Cerkve v Evropi.

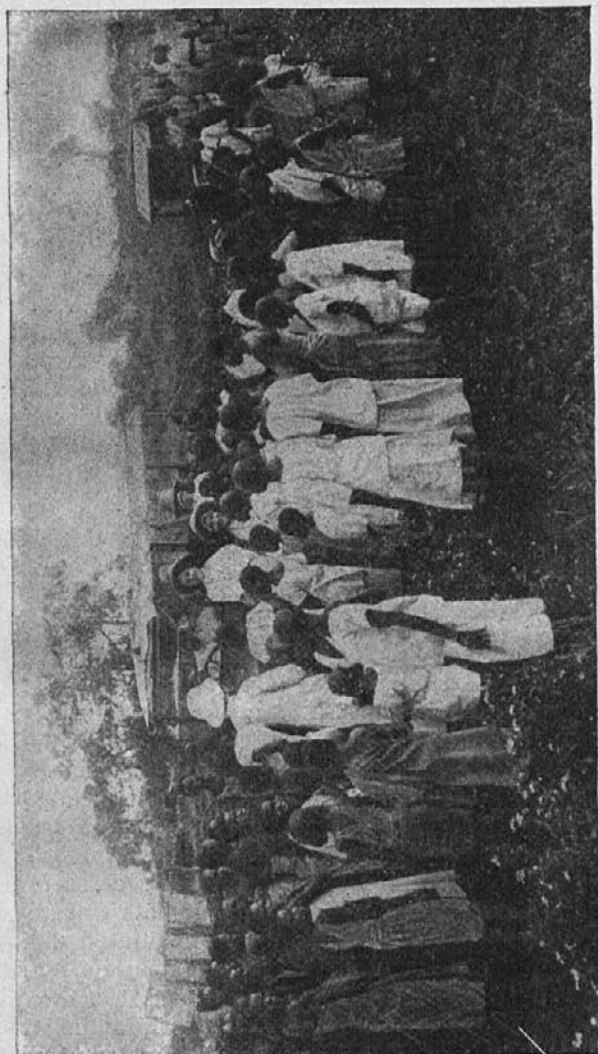
Misijon Nkol Avolo je bil ustanovljen leta 1932. Ima že svojega duhovnika domačina, enega semeniščnika iz velikega in štiri iz malega semenišča. Izmed bratov domačinov so se mnogi vzgojili v Nkol Avolo. Tudi sestre domačinke in postulantinje se tukaj pripravljajo na redovno življenje.

Katehistov je nad 200. Sam sv. oče je potrdil, da so potrebni in da se jim mora priznati, da delajo po načrtu. Takole piše: »To so občudovanja vredni sodelavci misijonarjev, ki ne vede Katoliško akcijo silno podpirajo. Tem ponižnim pomočnikom se je treba zahvaliti za uspehe, ki jih je misijonsko delo v zadnjih 20 letih doseglo v Afriki... Naj vedo, da blagoslovljamo tisoče katehistov, ker njih delo je srcu sv. očeta v veliko tolažbo.«

In res! Bržkone smo mi afriški misijonarji ob smrti papeža Pija XI. opravili največ sv. maš za blagor njegove duše. Vedno so prihajali naši verniki in naročali sv. maše za pokojnega papeža, vedoč, kako veliko ljubezen do misijonov je imel.

Tudi Pija XII. so naši domačini dobro poznali in so bile naše misijonske sestre njegove izvolitve zelo vesele; poznale so ga še kot papeževega odposlanca v Lurdu in Lisjeju. Vsi smo bili veseli njegove izvolitve. Njegova slika je na prvem mestu ob naših misijonskih skupščinah. Najbolj priljubljene so slike, ki predstavljajo sv. očeta, ko s tijaro na glavi blagoslovlja vesoljni svet, ali pa, ko stoji pred oltarjem kot najvišji duhovnik sv. Cerkve.

Pri krščanskem nauku in pri pridigah poslušajo naši kristjani najrajši nauk o edinosti sv. Cerkve kot o mističnem telesu

Sestre misijonarke so prišle!
Kako važen dogodek in kakšno veselje je to za zamorcee.

Kristusovem. Dozdaj so bili zamorci prezirani in izkoriščani od svojih poglavarjev, tako da so se imeli za manj vredne, kot kristjani pa se imajo za otroke božje.

Na praznik Marijinega vnebovzvetja bi morala biti dodelana naša lepa in velika cerkev. Blažena Devica, ki se ji naši zamorci tako zvesto priporočajo, je izprosila, da smo jo na praznik Marije Snežnice res dodelali. Naši kristjani so prav pridno pomagali pri zidavi, toda so tako revni. Zato prosimo Vas, da nam pomagate še naprej, da bomo cerkev tudi znotraj dodelali. Saj se bo na tem prostoru potem vsak dan darovala najsvetejša daritev. Božji Zveličar bo vsakemu povrnil najmanjši dar, ko da je bil njemu samemu darovan.

Kako so zamorci veseli slike sv. Očeta

Piše s. Balduina, misijonarka v Južni Afriki.

Prav vesela sem bila, ko sem med drugimi papirji našla sliko svetega očeta Pija XII. Le ko bi imela še več takih podob, da bi jih dala v okvir, ker tudi naši zamorci zelo radi gledajo slike sv. očeta. Seveda jim vselej razložim, kóga slika predstavlja in kaj vse sv. oče zanje stori. Stari možje pravijo: »Oči sv. očeta daleč vidijo; prav noter k nam v Afriko gledajo in kar vidi se, kako nas sveti oče rad ima.«

»Seveda vas ima rad!« jim zatrjujem, »vas zamorce še prav posebno.«

In kar srečni so, da imajo tako dobrega in velikega očeta!

Hvala za pomoč

Piše škof Reesinek, apostolski vikar, Zg. Nil.

Prav pristrčno se Vam zahvalim za pomoč, ki ste mi jo zopet izkazali. V zelo težkih časih živimo. Jaz sem bil vedno optimist, kar je za misijonarja potrebno; saj se trudimo za Boga in smo popolnoma odvisni od božje Previdnosti, kar se tiče napredka v misijonskem življenju. Danes pa se je ustavila tako rekoč vsa pomoč iz Evrope, zato nehote nekam zbeغان zrem v bodočnost. V svojem vikariatu imam 105 duhovnikov in 200 evropskih (oz. afriških) sester, ki delujejo po šolah in v 32 misijonih. Zame kot škofa je glavna skrb, kako jih bom preživel. Hvala Bogu, patri in sestre so pripravljeni za božjo čast sprejeti vsako delo in tudi pomanjkanje; toda tudi žrtvam so postavljene meje. Da nas ne podpira Vaša Klaverjeva družba: že zdavnaj bi bili na koncu svojih moči. Zato se Vam in vsem dobrotnikom še enkrat prav pristrčno zahvalim in prosim Boga, da Vaše delo še naprej blagoslavlja.

Najbolj ubogi

Piše škof Le Roy, apostolski vikar v Bangweolo.

Dve važni ustanovi. To sta: zavod za gobavce in bolnišnica za druge, ki se pa šele zida. Po teh dveh ustanovah upamo mnogo dobrega storiti med prebivalci otoka in obrežja ob jezeru Bangweolo. V tem kraju je mnogo gobavih. Do zadnjih časov se skoro nihče zanje ni brigal. Razen tistih, ki so stanovali v bližini misijona, so se v svoji bedi vsi zatekali k čarovnikom svojega rodu, ki pa so jih morali kar se dá drago plačati. Sicer ima tudi država nekaj bolnišnic, toda so 200 do 250 km oddaljene. Kdo bo težko bolne prevažal na tako daljavo!

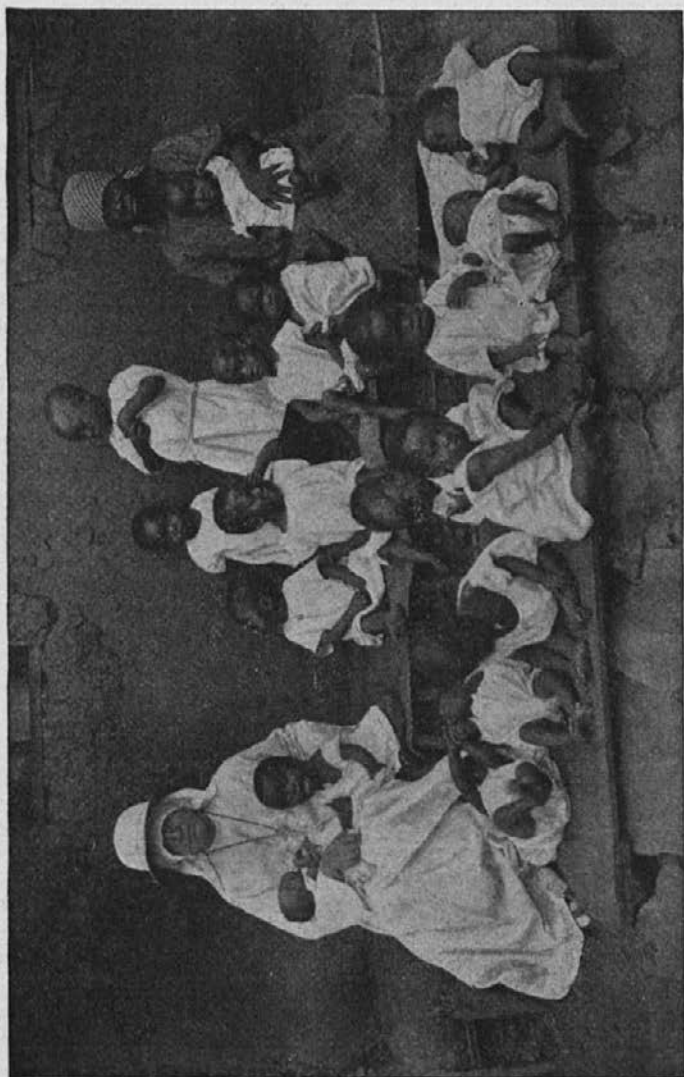
Še en primer junaške ljubezni do bližnjega. Da je naš višji pastir potoval v Evropo, to je bilo za naše misijone silno velike koristi. Gospodična doktorica J. Meklejohn, čeprav že 50 let stara, je zapustila svojo škotsko domovino in svojo donosno službo, da se daleč od domovine posveti našim afriškim zamorcem v pomoč. In res: komaj je minila deževna doba, smo postavili precej prostorno lekarno in več zasilnih koč za bolnike. Tudi doktorica sama je hotela prva leta stanovati v koči, ki je bila s slamo krita, iz ilovke napravljena in je komaj kaj varovala pred vetrom in dežjem. In v tej »vili« ji je bilo prav všeč. To sta storila samo njeno pristno katoliško mišljenje in njena pripravljenost za žrtve.

Bolniki prihajajo. Kmalu so se začeli oglašati bolniki in betežni kar v gručah, včasih po sto na dan. Dve evropski sestri in dve sestri domačinki sta stregli in bolnike obvezovali in izvrševali navodila zdravnice. Novica, da znajo v misijonu pomagati v vsakovrstni težavi, se je kmalu razširila po okolici. 50 do 100 km daleč so nam dovažali bolnike in ranjence v čolnih.

Kako bo z vodo? V bolnišnici in pri gobavcih zlasti se potrebuje voda. Sicer je bilo vode v okolici, toda kako bodo hodili ponjo gobavci, ki imajo vse gnile roke in noge? Voda je bila 500 do 800 metrov proč. Premišljevali smo sem in tja in se naposled odločili za črpalno napravo. A kje vzeti denar za stroške? Tudi bo treba napraviti kuhinjo, operacijsko sobo in primerno kapelo za gobavce.

Zaupamo na Boga. Podjetje kot je naše, ki naj toliko dobrega stori za čast božjo in zveličanje duš, ne sme propasti. Že tri leta skrbi za nas sv. Mala Terezija, ali naj pozabi na nas sedaj, ko nameravamo kapelico posvetiti njej v čast?! Nikakor!

Dež milosti in dobrot, s katerim je dosedaj pojila delo našega misijona, ne sme v prihodnje ponehati.

Zamorske sirote, katere smo s pomočjo dobrotnikov morale sprejeti v misijon

Zato pa zaupno zremo v bodočnost in dvigamo svoja srca k Bogu, ki še nikdar ni zapustil svojih v potrebi, ako so se z zaupanjem obrnili do njega.

Zavidanja vreden

Pripoveduje misijonar v Afriki.

To, kar bom povedal, se je zgodilo pred nekaj leti. Takrat sem bil kaplan v misijonu Mua, ki leži 12 km proč od vasi, kjer se mi je to prigodilo.

Ako se ne motim, je bilo neke sobote v juniju. Naslednjo nedeljo bi se morala vršiti procesija sv. Rešnjega Telesa, in sicer tako slovesno, kot je v misijonskih krajih sploh mogoče. Skoraj vsi kristjani iz okoliče so prišli na slovesnost. Dvorišče je bilo polno ljudi, ki so se živahno pomenkovali o slovesnosti prihodnjega dne.

Ob 7 zvečer, malo pred večerjo, mi je izročil moj predstojnik pismo, ki ga je pravkar prejel, in je na kratko rekel: »Jutri boste sami opravili slovesnost.« Nato je odšel, ne da bi čakal mojega odgovora. Pismo je bilo od katehista Luka iz Kamvende in se je glasilo: »Pater, ne čudi se, da ne pridem v Mua na slovesnost sv. Rešnjega Telesa. Moram ostati tu pri gobavcu Ciprijanu, ki bo umrl. Rad bi prejel pred smrtjo še svete zakramente.«

Naši zamorci radi pretiravajo, zato sem se hotel prepričati, kako je s to stvarjo. Neki mož iz Kamvendo mi je rekel: »Ciprijan je res hudo bolan. Vedno moli rožni venec in prosi Marijo, da naj ne pusti, da bi umrl brez sv. zakramentov.«

Pri večerji sem rekel svojemu predstojniku: »Bog bo Ciprijana gotovo vsaj en dan še ohranil pri življenju. Imejva jutri skupno procesijo, kakor je domenjeno. Vi boste nosili Najsvetejše, jaz pa bom imel potem službo božjo. Po končanem opravilu se bom peljal k bolniku in ga previdel.« »Pa naj bo po vašem,« reče p. superior.

Procesija je bila zelo lepa. Učitelji so vodili petje; vse je šlo po redu. Ob pol 12 je bilo vse končano. Spijem skodelico kave, grem v cerkev po Najsvetejše in skočim na kolo.

Dvānājst kilometrov po dobri cesti: to ni posebna težava, toda tu so bile le steze, ki jih je ob obeh straneh preraščala trava. Opoldansko sonce je žgalo na vse pretege. Ves prepoten sem naposled le dospel v Kamvendo.

Vas je bila prazna, le Luka me je pričakoval pred bolnikovo kočo. Na drugem koncu vasi je nekaj starih poganov ostalo doma, da so pazili na otroke. Vsi drugi so bili odšli v Mua. Luka je klečal in molil. Oddal sem mu kolo in sem stopil v kočo.

Grozna revščina! Bolnik je ležal na tleh skoraj brez obleke, koča zamazana, zrak zaduhel. Poznalo se je, da tu ni nikogar,

ki bi pazil na snago. Skoraj nisem vedel, kam naj stopim, kaj šele, kam naj položim Najsvetejše. Šel sem ven in dobil košarico, ki jo imajo domačini za spravljanje koruze. Z nogo sem odstranil kup smeti v kotu koč, postavil sem košarico na tla in sv. Rešnje Telo na košarico. Potem sem pokleknil k bolniku. Ubogi Ciprijan! Gobe so ga razjedle skoraj do kosti. Vse polno ran in ognojnin je imel po telesu, grozen smrad je šel od njega. Prstov na rokah in nogah že ni več imel. Sploh: skoraj ni bilo zdravega mesta na vsem telesu.

S težavo in nerazločno je bolnik govoril: »Bog ti povrni, pater, da si prišel. Že štiri dni molim rožni venec in prosim božjo Mater, da ne bi umrl brez sv. zakramentov. Zdaj si prišel. Prav lepo se ti zahvalim.«

»Res,« sem mu odgovoril, »božja Mati te je uslišala. Zdaj boš prejel svete zakramente, da boš potem mirno umrl.«

Izpovedal se je. Potem sem mu pomagal obuditi kesanje in sem ga pripravil na sv. obhajilo. To je trajalo četrť ure. Bolnik je ležal z zaprtimi očmi, mir mu je bil razlit po obrazu. Hropel je težko. Tako je vendarle dosegel, kar je želel: sv. popotnico za pot v večnost. Zdaj sem mu hotel podeliti še sv. maziljenje.

»Ciprijan, obžaluj še enkrat grehe, mazilil te bom s sv. oljem.« On pa je zmajal z glavo, češ: »Grehov več ni, ker je Jezus pri meni.« Svojo okrnjeno desnico je tiščal na srcu. Ni bilo lahko maziliti ga, ker oči, ušesa, usta — to so bila vse skupaj ena sama rana. Ko sem mu hotel maziliti noge, je Ciprijan potrkal na moje obuvalo, ko da hoče še nekaj povedati. Res je izrekel tiho in nerazločno: »Pater, zdaj bom šel v nebesa in gori bom molil zate. Z Bogom.« Potem je zatisnil oči in umrl.

Poklical sem Luka, ki je medtem zunaj molil rožni venec. »Umrl je,« sem mu rekel, »zdaj ga napraviva za pogreb.«

Vso pot nazaj sem bil po notranje potolažen. Kristjanom, ki so se vračali iz Mua, sem pripovedoval novico o lepi smrti Ciprijanovi. Ko sem patru predstojniku povedal, kako je bilo, je rekel: »To je bilo res kakor po čudežu.«

Bog je res Oče ubogih. »Esurientes implevit bonis« — lačnim daje dobrega. »Divites dimisit inanes« — bogatine pusti prazne. Taka smrt je res zavidanja vredna.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijskih pisem in poročil le z natančno navedbo vira. — Predstavniki in lastniki lista: Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani. — Odgovorni urednik: Jože Košiček v Ljubljani. — Tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani. (J. Kramarič).

V zahvalo služabnici božji Mariji Tereziji za večkratno uslišanje pošiljam botrinski dar zamorski deklici in prosim objave v »Odmevu«.

F. J., Vel. Gaber.

Iskreno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo.

A. L., Novo mesto.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorčku in prosim objave.

A. V., L.

Služabnici božji Mariji Tereziji se iskreno zahvalim za večkratno uslišanje in pošiljam botrinski dar zamorski deklici.

A. P.

Pošiljam botrinski dar zamorskemu dečku na ime Alojz in se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za večkrat uslišane prošnje. Priporočam se ji še nadalje in prosim objave v »Odmevu«. — M. K., V.

Služabnica božja Marija Terezija mi je izprosila ljubo zdravje. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorski deklici na ime »Marjeta« in prosim objave.

A. J.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in pošiljam dar za misijone.

M. M., Rakitnik.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji in sv. Antonu za uslišano prošnjo. Še nadalje se ji priporočam za ljubo zdravje in prosim pomoči v vseh bridkostih in težavah. Pošiljam majhen dar za uboge zamorčke.

I. P., D. v.

Iskreno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišano prošnjo v važni zadevi.

P. R., Ljubljana.

V zahvalo za uslišano prošnjo v neki zadevi pošiljam misijonski dar in se služabnici božji Mariji Tereziji še nadalje priporočam.

L. M., R.

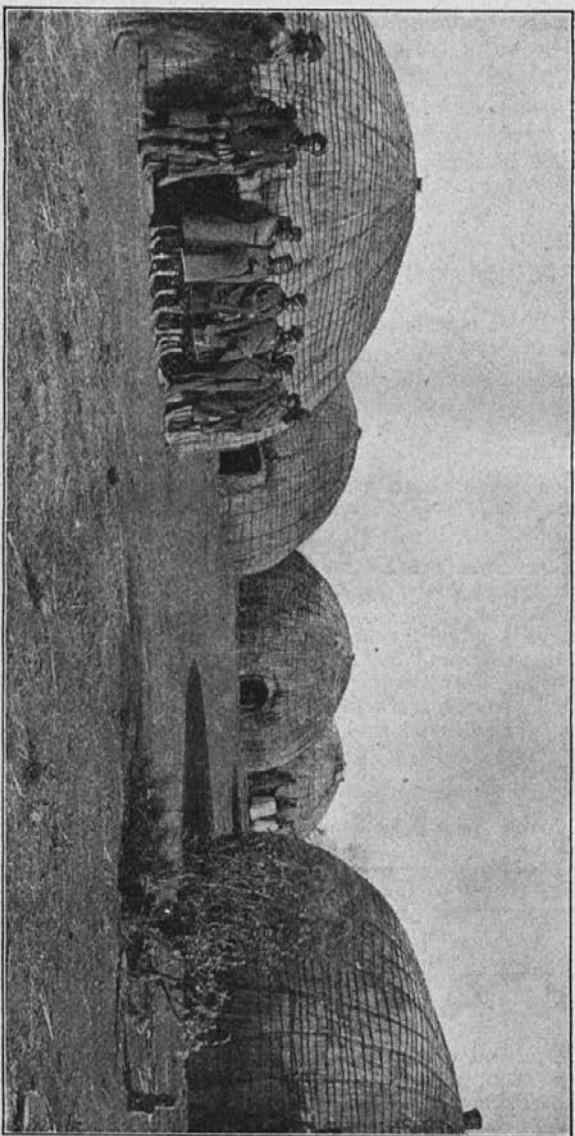
Priporočila v molitev. M. P., Dobropolje, se priporoča veliki priprošnjici Mariji Tereziji Ledóchowski in sv. Antonu za spreobrnjenje neke osebe in zboljšanje družinskih razmer težko preizkušane družine. — J. P. se priporoča sv. Mali Tereziji za srečno vrnitev sina iz suženjstva; sebi, svoji ženi in družini za zdravje.

Prav poseben prijatelj otrok, ki prihaja vsak mesec pod streho, je misijonski list

»ZAMORČEK«

Prinaša povesti o dragih zamorčkih, njih veselih in žalostnih zgodbah in o tem, kako se boré za to, da morejo postati kristjani. Pripoveduje o misijonarjih in njih doživetjih, kakor tudi o divjih zvereh itd.

»Zamorček« stane na leto 6 lir. Naroči se tam kot »Odmev«. Naslov glejte na drugi strani ovitka.

Vas Katrov v Natalu